

Capítol 7

La fisiologia

*I us dic, doncs,
No us amoïneu per la vostra vida,
del què menjareu, ni del què beureu;
ni pel vostre cos, com el vestireu.
No val més la Vida que el menjar,
i el cos, més que els vestits? Jesús*

*Envia la Seva paraula, i els guarí,
i els deslliurà de la fossa. Salms*

1 La fisiologia és una de les pomes “de l'arbre del
coneixement.” El mal declarà que menjar-ne el fruit
3 desclucaria els ulls de l'home i en faria un déu. En lloc d'això,
clogué els ulls dels mortals al domini que Déu li ha donat a
l'home, el domini sobre tota la terra.

6 Mesurar la capacitat intel·lectual per la mida del cervell i la
força per l'exercici del múscle, és asservir la intel·ligència, fer
mortal la ment, i posar aquesta pretesa ment a mercè de
9 l'organització material i de la matèria intel·ligent.

12 L'obediència a les preteses lleis físiques de la salut no ha
aturat la malaltia. Les malalties s'han multiplicat, des que les
teories fetes pels homes agafaren el lloc de la veritat espiritual.

15 Dius que el mal pair, la lassitud, l'insomni, et regiren
l'estómac i et fan mal de cap. Aleshores barrines dins del teu
cervell per a fer memòria de què t'ha fet mal, quan, de fet, el
teu remei rau en treure-t'ho del cap; puix la matèria no té cap

L'home no és estructural

Causes de les malalties

1 sensació per si mateixa, i la ment humana és l'única què pot
generar mal.

3 Un home és allò que pensa. Només la Ment sent, actua o
posa traves a l'acció. Si hom ignora aquest fet, o defuig la
responsabilitat que aquest fet implica, l'esforç guaridor es fa al
6 cantó erroni, i així el control conscient sobre el cos es perd.

El Musulmà creu que un peregrinatge a la Meca li assegura
la salvació de l'ànima. El metge general es creu la seva
9 prescripció, i el farmacèutic creu que els seus medicaments
tenen el poder de salvar la vida dels homes. La creença del
Musulmà és una delusió religiosa; la del metge i la del
12 farmacèutic és un error mèdic.

La fal.lible ment humana és inharmònica en si mateixa. És
d'aquesta ment que en neix la inharmonia del cos. Pensar que
15 Déu, a l'hora de la malaltia, no hi pot fer gran cosa, és un gran
desencert. En lloc de recusar-Lo quan tenim problemes físics, i
d'esperar que ens revinguin les forces per a reconeixè'L,
18 hauríem d'aprendre que Déu ho pot fer tot per nosaltres tant si
estem malalts com si ens trobem bé.

Sense sortir-se'n de refer la salut agafant-se a la higiene i a
21 la fisiologia, el malalt desesperat sovint les deixa de banda, i
havent tocat fons i, només en darrer recurs, es gira vers Déu.
El malalt posa més fe en els medicaments, en l'aire i en
24 l'exercici, que en la Ment divina, altrament s'hi hauria girat de
bon començament. La majoria dels sistemes mèdics donen
més poder a la matèria; però quan la Ment, al final, fa
27 prevaldre el seu imperi sobre el pecat, la malaltia i la mort,
hom s'adona aleshores que l'home és harmoniós i immortal.

Delusions paganes i mèdiques

**La salut ve de refiar-se de
l'espiritualitat**

1 Hauríem d'implorar a un Déu corpori que guareixi el malalt
per la Seva volició personal, o hauríem de capir el Principi diví
3 infinit que guareix? Si no ens enlairem per sobre de la fe orba,
no assolirem la Ciència del guariment, i l'existència-Ànima, en
6 lloc de l'existència-sentits no serà entesa. Només capim la
Vida a la Ciència divina quan vivim per sobre del sentit
corporal i l'esmenem. En la mesura que admetem les
reivindicacions del bé o les del mal determinem l'harmonia de
9 la nostra existència, -la nostra salut, la nostra longevitat i el
nostre Cristianisme.

No podem servir dos amos alhora ni copsar la Ciència
12 divina amb els sentits materials. Els medicaments i la higiene
no poden usurpar de manera reeixida ni el lloc ni el poder de la
deu divina de tota salut i de tota perfecció. Si Déu féu l'home
15 alhora bo i dolent, l'home no se'n pot escapolir. Què pot refinar
l'obra de Déu ? Altra volta, si acceptem un error a la premisa,
el trobarem per força a la conclusió. Per haver un sol Déu i
18 valdre's del poder de l'Esperit, cal estimar Déu per sobre de
tot.

Dos amos

La "carn fa la guerra a l'Esperit." La carn i l'Esperit no poden
21 anar pas més a la una que el bé pot coincidir amb el mal. No
és de savis hesitar o aturar-se a mig camí, ni mirar de treballar
igualment amb l'Esperit i la matèria, amb la Veritat i l'error.
24 Només hi ha un camí -o sigui, Déu i la Seva idea- que ens
mena a l'ésser espiritual. És de mà de la Ment divina que hem
d'arribar a governar el cos científicament. És impossible
27 d'assolir el domini del cos de qualsevol altra manera. Pel què
fa a aquest punt fonamental, un conservadorisme tímid és del
tot inadmissible. És només refiant-se radicalment de la Veritat
30 que hom en pot discernir el poder científic guaridor.

Succés a mitges

Bescanviar una vida honesta per bones paraules, un

1 caràcter just per una aparença de lleialtat, és un gir ben trist
pels febles i els mundans, que troben el raser de la Ciència
3 Cristiana massa alt.

Si les balances estan ben afinades, treure un sol pes d'un
plat de les balances fa l'altra prevalent. Tota influència que
6 poses al cantó de la matèria, li prens a la Ment, que altrament
tindria més pes que qualsevol altra cosa. La teva creença
milita contra la teva salut, quan de fet, s'hauria d'haver allistat
9 al seu bàndol. Quan estàs malalt (segons la creença) vas cuita
corrents darrera dels medicaments, consultes curosament les
anomenades lleis materials de la salut i te'n refies per a guarir-
12 te, ni que siguin justament aquestes falses creences les que
t'han empantanagat dins la malaltia.

Per què els sistemes fets pels homes diguin que l'home es
15 posa malalt i esdevé inútil, pateix i es mor, i que tot això s'avé
amb les lleis de Déu, ens ho hem de creure? Ens hem de
creure una autoritat que nega el manament espiritual de Déu
18 tocant a la perfecció, -una autoritat que Jesús demostrà falsa?
Ell féu la voluntat del Pare. Guarí la malaltia tot menyspreant
el que hom anomena llei material, però ajustant-se a la llei de
21 Déu, la llei de la Ment.

He discernit la malaltia a la ment humana, i hi he reconegut
la por del pacient, mesos abans que aquesta anomenada
24 malaltia es manifestés al cos. Puix la malaltia és una creença,
una il·lusió latent de la ment mortal, la sensació no s'hauria
manifestat si l'error de la creença hagués estat encarada i
27 destruïda per la Veritat.

Parem esment d'un mot que després s'entendrà més bé,
quimicalització. Per quimicalització vull dir el procés que la
30 ment i el cos mortal pateixen quan la creença passa d'una

Creença al mal cantó

L'autoritat divina

La malaltia anunciada

Mentalitat canviada

1 base material a una d'espíritual.

3 Cada cop que els símptomes s'han agreujat per culpa del
procés de químicallització mental, he copsat els senyals
mentals que m'asseguraven que el perill ja havia passat abans
6 que el pacient sentís el canvi; i li he dit al pacient, "Estàs
guarít," -deixant-lo a voltes destarotat, si era un incrèdul. Però
sempre ha passat tal com havia predit.

9 Esmento aquests fets per a demostrar que la malaltia té un
origen mental i mortal, -que la fe en les regles de la salut o els
medicaments engendra i afavoriex la malaltia tot enllepolint-hi
la ment, excitant-ne la por, i medicant el cos per a evitar-la. La
12 fe que s'apuntala sobre aquestes bases hauria de trobar uns
fonaments més fermes i una llar més enlairada. Si capíssim
l'imperi de la Ment sobre el cos, no posaríem la fe en mitjans
15 materials.

18 La Ciència no només revela que l'origen de tota malaltia és
mental, ans també declara que la Ment divina guareix tota
malaltia. No hi pot haver guariment si no el fa aquesta Ment,
per molt que ens refiem d'una droga o de qualsevol altra mitjà
vers el qual la fe o el maldar humà siguin encaminats. És la
21 ment mortal, no pas la matèria, la que forneix als malalts el bé
que sembla que rebin de la materialitat. Però els malalts mai
no són realment guarits que mercès al poder diví. Només
24 l'acció de la Veritat, de la Vida i de l'Amor pot fornir l'harmonia.

Tot allò que li ensenya a l'home a obeir altres lleis i a
reconèixer altres poders fora de la Ment divina és anti-Cristià.
27 El bé que sembla que faci un medicament tòxic és dolent, puix
li furta a l'home la confiança en Déu, la Ment omnipotent, i

Predicció científica

La Ment, l'únic guaridor

Mètodes de la matèria

1 segons la creença, emmetzina el sistema humà. La Veritat no
és la base de la teogonia. Els modes de la matèria no
3 afaïçonon ni un sistema moral ni un d'espiritual. La
discordança que reclama mètodes materials és el resultat de
posar la fe en les maneres de fer materials, -fe en la matèria
6 en lloc de l'Esperit.

Graham o Cutter capiren més bé que Jesús l'economia de
l'home? Les idees Cristianes certament presenten allò que les
9 teories humanes exclouen: el Principi de l'harmonia de l'home.
Aquest verset, "El qui viu i creu en mi no morirà mai," no
només contradiu els sistemes humans, ans assenyala la
12 Veritat eterna que se serva a si mateixa.

Les exigències de la Veritat són espirituals i actuen sobre el
cos per mitjà de la Ment. El més bon intèrpret dels menesters
15 de l'home, digué: "No t'amoïnis per la teva vida; ni del què
menjaràs, ni del què beuràs."

Si hi ha lleis materials que ajuden a prevenir la malaltia,
18 quina n'és, doncs, la causa? No pas la llei divina, puix Jesús
guarí el malalt i foragità l'error, sempre oposant-se a les lleis
físiques, mai obeint-les.

21 La causalitat espiritual és l'única qüestió que s'ha de
considerar, és de l'única que hem de parar esment, puix més
que cap altra, la causalitat espiritual va lligada amb el progrés
24 humà. Sembla que el nostre temps ja està madur i a punt
d'encarar aquest tema, de meditar, ni que sigui una mica, la
supremacia de l'Esperit, i de tocar ni que només sigui la vora
27 del matell de la Veritat.

La descripció de l'home com una entitat purament física, o
alhora material i espiritual -però tant en un cas com l'altre
30 depenent del seu organisme físic- és la capsula de Pandora,
d'on n'han sortit tots els mals, sobretot la desesperació. La
matèria, que agafa el poder diví a les seves mans i es fa

La fisiologia no és científica

**Parar esment de la causalitat
espiritual**

1 passar per creadora, és una ficció, on el paganisme i la
luxúria, han estat tan admeses pel món que la humanitat se
3 n'ha encomanat la moral.

Mercès al discerniment de l'oposat espiritual de la
materialitat, o sigui el camí del Crist, la Veritat, l'home, tornarà
6 a obrir, amb la clau de la Ciència divina, les portalades del
Paradís, que les creences humanes han clos, i s'adonarà que
no ha caigut del seu estat de Gràcia, ans va dret, és pur i
9 lliure, i no li cal consultar cap almanac per a descobrir-hi les
probabilitats de la seva vida o del temps, ni li cal estudiar la
ciència del cervell per a saber fins a quin punt és un home.

12 L'imperi de la Ment sobre l'Univers, encloent-hi l'home, ja
no és més una qüestió oberta, ans Ciència demostrable. Jesús
il·lustrà el Principi diví i el poder de la Ment immortal guarint la
malaltia i el pecat i destruint els fonaments de la mort.

15 Malentenent el seu origen i la seva naturalesa, l'home es
pensa que és una barreja de matèria i d'Esperit. Es creu que
18 l'Esperit és passat pel sedàs de la matèria, transmès pels
nervis, exposat a ser foragitat per l'operació de la matèria. Allò
que és intel·lectual, moral, espiritual, sí, la imatge de la Ment
21 infinita, asservit a la manca d'intel·ligència!

No hi ha més afinitat entre la carn i l'Esperit que entre el
Crist i Belial.

24 Les preteses lleis de la matèria no són res, tret de les falses
creences que hi ha intel·ligència i vida allà on no hi ha la Ment.
Aquestes falses creences són la causa determinant de tota
27 malaltia i de tot pecat. La veritat contrària, que la intel·ligència i
la vida són espirituals, mai materials, destrueix el pecat, la
malaltia i la mort.

30 L'error fonamental rau en la suposició que l'home és un
plançó material i que el coneixement del bé o del mal que es

El Paradís retrobat

Pregunta closa

La matèria contra l'Esperit

1 fa seu per mitjà dels sentits corporal afaïçona la seva felicitat o la seva misèria.

3 Bastir una teoria sobre l'evolució de l'home del bolet al mico i del mico a l'home, no ens mena gens ni mica vers la bona direcció i molt vers la dolenta.

6 El materialisme ens presenta l'especie humana fent-la evolucionar gradualment de la matèria. Com es serva, doncs, l'espècie material, si l'home passa pel què anomenem la mort, i la mort és el Rubicó de l'espiritualitat? L'Esperit no hi pot afaïçonar cap baula real en aquesta suposada cadena de l'ésser material. La Ciència divina, però, revela que la cadena eterna de l'existència no s'ha estroncat mai i és del tot espiritual; tanmateix això només es pot discernir quan el fals sentit de l'ésser s'esvaeix.

15 Si l'home fóu primer un ésser material, ha d'haver passat per totes les formes de la matèria per a esdevenir home. Si el cos material és l'home, l'home és un grapat de matèria, de pols. Ben al revés, però, l'home és la imatge i la semblança de l'Esperit; i la creença que l'Ànima és als sentits o la Vida a la matèria és la que regna entre els mortals, altrament dita ment mortal, i és d'aquesta ment que l'apostol fa esment quan diu que “ens hem de despullar de l'home vell.”

24 Què és l'home? Cervell, cor, sang, ossos ... etc, l'estructura material? Si l'home real és al cos material, n'hi prens un tros quan li amputes una cama; el cirurgia destrueix l'humà, i els cucs l'anorreen. Però la pèrdua d'una cama o l'esquinçament d'un teixit és, a voltes, allò que desvetlla la naturalesa veritable de l'home; el malaurat contrafet pot expressar més noblesa de caràcter que l'atleta amb cos d'estàtua, ensenyant-nos que malgrat el seu malastre “un home és un home.”

30 Quan admetem que la matèria (el cor, la sang, el cervell,

Evolució sense Déu

Graus de desenvolupament

La identitat no es perd

1 actuant per mitjà dels cinc sentits físics), és l'home, no ens en
sortim de veure com l'anatomia pot destriar entre la humanitat
3 i la bèstia, o determinar el moment que l'home esdevé
realment *home* i ha anat més enllà dels seus progenitors
animals.

Quan l'home és home

6 Quan hom individualitza la suposició que l'Esperit és dins
del què ha creat i que el terrissaire està asservit a l'argila, la
Veritat queda reduïda al nivell de l'error, i allò que és sensible,
9 per a manifestar-se, està obligat a passar per l'insensible.

Individualització

Això que anomenem matèria no manifesta res tret d'una
mentalitat material. Hom no pot copsar ni la substància ni la
12 manifestació de l'Esperit de mà de la matèria. L'Esperit és
positiu. La matèria és el contrari de l'Esperit, l'absència de
l'Esperit. Per l'Esperit positiu passar per una condició negativa
15 seria la destrucció.

L'anatomia declara que l'home té una estructura. La
fisiologia desenvolupa aquesta explicació, mesurant la
18 fortalesa humana per l'estat dels ossos i dels múscles, i la vida
humana per la llei material. L'home és espiritual, individual i
etern; l'estructura material és mortal.

L'home no és estructural

21 La frenologia fa l'home honest o caragirat segons el
desenvolupament del crani; però ni l'anatomia, ni la fisiologia
ni la frenologia defineixen la imatge de Déu, l'home real i
24 immortal.

A la raó humana i a la religió els hi costa de reconèixer els
fets espirituals, i així van fent crida a la matèria per a
27 desempallegar-se de l'error que només la ment humana ha
creat.

Els ídols de la civilització són prou més atziacs per la salut i
30 la longevitat que els ídols de la barbàrie. Els ídols de la
civilització desvetllen una fe més esquifida que la del Budisme

1 en una intel·ligència directora suprema. Els esquimals
guareixen amb encanteris tan conscientment com els metges
3 civilitzats guareixen amb els seus mètodes més saberuts.

És la civilització només una mena d'idolatria més
sofisticada, que l'home s'hagi de prosternar davant del quant
6 aspre, les flassades, els banys, els règims, l'exercici i l'aire?
Res, tret del poder diví pot fer tant per l'home com l'home pot
fer per si mateix.

9 Les passes que fa el pensament, enlairant-se més enllà
dels punts de vista materials, són lentes, i auguren una llarga
nit al caminant, però els àngels de la Seva presència -les
12 intuïcions espirituals que ens diuen quan "la nit ja ha fet via, el
dia és a tocar" -són els nostres guardians a les tenebres. El
qui enceta el camí de la Ciència Cristiana és un peregrí i un
15 estranger, que fressa el camí per les generacions a venir.

La tronada del Sinaí i el Sermó de la Muntanya encalquen
els segles i els hi passaran al davant, blasmant pel camí tot
18 l'error i proclamant el regne de Déu a la terra. La Veritat ja s'ha
revelat. Només cal practicar-la.

Només la creença mortal li forneix al medicament el poder
21 de guarir els mals mortals. L'anatomia admet que la ment, ni
que sigui invisible, és en algun lloc dins de l'home. I doncs, si
un individu està malalt, per què tractem només el cos i
24 administrem una dosi de desesperació a la ment? Per què
declarem que el cos està malalt i n'enviem la imatge a la ment,
gustejant-la amb delít com si fos una llaminadura, i posant-la
27 davant del pensament tant del metge com del pacient?
Hauríem de capir que la causa de la malaltia és a la ment
humana mortal, i que el guariment ve de la Ment divina
30 immortal. Hauríem d'evitar que les imatges de la malaltia

Enlairament del pensament

Disbarats mèdics

1 agafin cos al pensament, i hauríem d'esborrar el traç de la malaltia que ja s'ha plomejat a la ment dels mortals.

3 Quan no es facin tantes receptes, i les qüestions higièniques ens marxïn del cap, hi haurà més bones constitucions i no tantes malalties. Qui en sentia a parlar, segles enrere, de dispepsia, de meningitis cerebrospinal, o d'al·lèrgies?

Noves malalties

9 Quina ofensa a la bellesa de la natura dir que una rosa, la riulla de Déu, pot crear patiment! El goig de la seva presència, de la seva bellesa i de la seva flaire, hauria d'enlairar el pensament, i allunyar-lo de qualsevol sensació de por o de febre. És una profanació imaginar-se que la flaire de l'usurda i l'alè del fenc acabat de tallar poden produir inflamació de les glàndules, esternuts i coïssor al nas.

15 Si un pensament erràtic, que s'anomenés a si mateix dispèpsia hagués mirat de tiranitzar els nostres avantpassats, el seu esperit independent i la seva actitud feineria l'hauria bandejat. La gent, aleshores, no tenia temps de fer tertúlies malatisses després de dinar, ni de contemplar-se o planye's. No discutien la quantitat de menjar que, segons Cutter o les lleis sanitàries, l'estómac podia pair. Les creences de la gent d'aquells temps no exigien tants sucus gàstrics. Els "*Experiments Médics*" d'en Beaumont no regien el pair.

Dispepsia ancestral inexistent

24 El temps rellentós i la neu glaçada enrogien les galtes molsudes dels nostres avantpassats, però mai no els hi passà pel cap de rabejar-se en el refinament d'uns bronquis inflamats. Eren tan ignorants de l'existència de tumors i de píndoles, de pulmons i de pastilles, com n'era Adam abans de menjar el fruit del coneixement fals.

Creences falses dels pulmons

30 "Si la ignorància és benaurança, és de bojós voler ser savi,"

1 diu el poeta anglès, i hi ha veritat en aquesta manera de veure
les coses. L'acció de la ment mortal sobre el cos no feia tants
3 estralls abans que les tafaneres Eves modernes no
comencessin a estudiar llibres de medicina i els Adams
efeminats no atribuïssin la seva decadència i el fat de la seva
6 descendència a la feblesa de les seves dones.

Les Eves modernes

El costum primitiu de no amoinar-se pel què hom menjava,
deixava l'estómac i els budells tranquils per pair seguint les
9 lleis de la naturalesa, i li fornava a l'evangeli l'ocasió de
manifestar els seus gloriosos efectes sobre el cos. Hom no
feia desfilars davant de la imaginació una llòbrega processó de
12 malalties. No hi havia tants llibres que parlessin del pair, i més
"sermons a les pedres i més bé a tot arreu." Quan el
mecanisme de la ment humana es doni a la Ment divina,
15 l'egoisme i el pecat, la malaltia i la mort, perderan el seu
puntal.

La basarda humana dels miasmes empastifaria de
18 malalties l'aire de l'Edèn, i afeixugaria la humanitat de mals
hipotètics i imposats. La ment mortal és el pitjor enemic del
cos, i la Ment divina n'és l'amic més bo.

21 Haurien de ser tots els casos de malalties orgàniques
tractats per un metge, i el Científic Cristià fer servir la Veritat
només als casos d'histèria, d'hipocondria i d'al.lucinacions?

**Les malalties no s'han de
classificar**

24 Una malaltia no és més real que una altra. Totes les malalties
són el resultat de l'educació, i la malaltia no pot escampar els
seus mals efectes més enllà del territori apamat per la ment
27 mortal. És la ment humana, no pas la matèria, la que
afiguradament té sensació, pateix i gaudeix. I doncs, els casos
diagnosticats de malalties agudes es donen tan fàcilment a la
30 Veritat com els casos de malaltia més indefinits i les malalties
cròniques. La Veritat se les heu amb la infecció més maligna
amb una certesa perfecta.

1 La ment humana produeix el que hom anomena malaltia
orgànica tant certament com produeix la histèria, i ha de
3 deixar anar tots els seus errors, malalties i pecats. Jo n'he fet
la demostració de manera incontestable. L'evidència del poder
guaridor i de l'imperi absolut de la Ment divina és per a mi tan
6 cert com l'evidència de la meva pròpia existència.

**Una sola base per totes les
malalties**

La ment mortal i el cos són un. L'un no pot existir sense
l'altre, i tots dos han de ser destruïts per la Ment immortal. La
9 matèria, o el cos, és només un fals concepte de la ment
mortal. Aquesta pretesa ment basteix el seu propi edifici, del
qual el cos n'és la part més grollera, però del començament
12 fins al final, el cos és un concepte dels sentits, un concepte
humà.

Unitat física i mental

A l'al·legoria Bíblica de la creació material, Adam, o l'error,
15 que representa la teoria errònia de la vida i de la intel·ligència
a la matèria, fóu l'encarregat de posar nom a tot el que és
material. Aquests noms assenyalaven les propietats, les
18 qualitats i les formes de la matèria. Però una mentida, el
contrari de la Veritat, no pot posar nom a les qualitats i als
efectes del que hom anomena matèria, ni crear les preteses
21 lleis de la carn, ni pot una mentida tenir de cap manera poder
preponderant sobre Déu, l'Esperit i la Veritat.

L'efecte dels noms

Si un pacient engoleix per error una dosi de metzines i es
24 mor, malgrat que el pacient i el metge n'esperessin bons
resultats, et pots preguntar si és la creença humana la que ha
provocat aquesta mort. I tant! i tan segur com si el verí
27 s'hagués engolit a gratcient.

**Les metzines definides
mentalment**

En casos com aquest, unes quantes persones es pensen
que el beuratge engolit pel pacient és inofensiu, però la gran

1 majoria de la humanitat, malgrat no saber-ne res d'aquest cas
particular ni d'aquesta persona concreta, creu que l'arsènic,
3 l'estricnina, o qualsevol altra droga que s'hagi emprat, és una
metzina, puix la ment mortal l'hi ha classificat. El resultat és
determinat, doncs, pel parer de la majoria, no pel de la minoria
6 infinitesimal que hi ha a la cambra del malalt.

L'herència no és una llei. La creença que la malaltia i la
seva causa vénen de lluny no és perillosa perquè s'arrela al
9 passat i hi hagi relació entre els pensaments mortals del
passat i els del present. La causa que hi predisposa i que la
determina són mentals.

12 Posem que un adult va néixer contrafet per culpa d'un
esglai que patí la seva mare. Aquest cas crònic no serà gens
difícil de guarir quan se l'arrenqui de la creença humana i es
15 planti sobre la Ciència o la Ment divina, que ho pot tot.

La ment mortal, actuant sobre la base que hi ha sensació a
la matèria, és magnetisme animal; però aquesta pretesa ment,
18 d'on n'ix tot el mal, es contradiu i finalment s'haurà de donar a
la Veritat eterna, o Ment divina, expressada a la Ciència. En la
mesura de la nostra comprensió de la Ciència Cristiana, som
21 afranquits de la creença de l'herència, de la ment a la matèria
o magnetisme animal; i desarmem el pecat dels seus poders
imaginariis en la mesura que capim espiritualment què és
24 l'ésser immortal.

Ignorant els mètodes i la base del guariment metafísic, pots
mirar d'afegir-hi la hipnosi, l'espiritisme, l'electricitat; però cap
27 d'aquests mètodes es pot barrejar amb el guariment metafísic.

Qui arriba a capir el veritable sentit de la Ciència Cristiana

Magnetisme animal destruït

1   acomplirà els guariments instantanis que aquesta Ciència pot
fer, amb la condició, tanmateix, d'agafar la creu i seguir el Crist
3   a la vida diària.

6   La Ciència pot guarir els malalts, tant si són lluny com a
prop del seu guaridor, puix l'espai no és cap entrebanc per la
Ment. La Ment immortal guareix allò que l'ull no ha vist; però la
facultat espiritual de copsar el pensament i de guarir pel poder
de la Veritat, s'assoleix només quan hom s'adona que l'home
9   no és pas un hipòcrita egoista, ans el reflex de la naturalesa
divina.

12   Cada teoria mèdica té els seus defensors. La preferència
de la ment mortal per un cert mètode crea la demanda
d'aquest mètode, i aleshores sembla que el cos exigexi aquest
tractament. Hom pot fins i tot, ensinistrar un cavall sa, fent-lo
15   tan sensible físicament, que arribi a agafar un refredat sense
la seva flassada, mentre que l'animal feréstec, seguint el seus
instints, ensuma el vent amb deler. L'epizoòtia és una malaltia
18   creada per la ment humana, i un cavall feréstec no en pot patir
mai.

21   Els tractats d'anatomia, de fisiologia, i de salut, basats
sobre l'anomena llei material, són els promotors de les
malalties i de les xacres. No hauria ser proverbial de dir que,
mentre hom llegeixi obres mèdiques, estarà malalt.

24   La mare de família feïnera -tot estudiant el tractat de Jahr,
els glòbuls i els polvos homeopàtics a mà, a punt de fer-te
suar, purgar-te, o fer-te agafar el son, sembla, sense voler, les
27   llavors de la confiança en la matèria, i pot ser que la seva
família replegui ben aviat els efectes d'aquest error.

Les descripcions que els metges fan de les malalties, i els

Pacients absents

Cavalls malcriats

Obres mèdiques qüestionables

1 reclams dels xerrameques deshonestos són unes fecundes
deus de malalties. Puix és la ment mortal la que conrea l'error,
3 se li hauria d'ensenyar a no neulir el cos i a desarrelar-ne les
males llavors que hi ha sembrat.

Qui pateix sense frisar, mira d'estar content quan veu que
6 els qui el volen guarir, en tenen cura; i la fe que hi té és d'ajut
tant pels guaridors com per ell; però a la Ciència, cal capir la
lleï de Vida que ressucita. Aquesta és la llavor fent fruits de la
9 seva mena, de què ens parla el Gènesi,.

Els metges no haurien d'actuar com si la Ment no existís, ni
agafar-se al punt de vista que tota causació és matèria, i no
12 Ment. Ignorant que la ment humana governa el cos, el seu
fenòmen, el malalt pot, sense voler, afegir més basarda al
pantà mental sobreeixint ja d'aquesta emoció.

15 Els metges no haurien d'implantar la idea de la malaltia al
pensament dels seus pacients, com fan sovint en declarar que
la malaltia és un fet, abans mateix de començar a treballar per
18 a eradicar-la mercès a la fe material que inspiren. En lloc
d'omplir el pensament de basarda, haurien de mirar de
redreçar aquest avalotat element de la ment mortal per la
21 influència de l'Amor diví que foragita la por.

Quan l'home és governat per Déu, la Ment sempre present
que ho entén tot, l'home sap que amb Déu es pot tot. L'únic
24 camí que mena a aquesta Veritat viva que guareix el malalt la
trobem a la Ciència de la Ment divina tal com fóu ensenyada i
demostrada pel Crist Jesús.

27 Per a fer desaparèixer la inflamació, fondre un tumor, o
guarir una malaltia orgànica, m'he adonat que la Veritat divina

Actitud del malalt

El mal camí i el bon camí

1 és més potent que tot altre remei inferior. I per què no, puix la
Ment, Déu, és l'origen i la condició de tota existència? Abans
3 d'afirmar que el cos, la matèria està malalta hom hauria de
preguntar, "Qui ets tu que repliques a l'Esperit? Pot la matèria
parlar per si mateixa, o té a les seves mans els afers de la
6 vida?" El soci del patiment i del plaer no és pas la matèria, que
no pot ni patir ni gaudir, ans la creença mortal.

La decisió cabdal

9 Quan manipules els pacients, et refies més de l'electricitat i
del magnetisme que de la Veritat; i és per això, que fas servir
la matèria i no la Ment. Afebleixes o destrueixes el teu poder
quan fa servir mitjans que no són espirituals.

Manipular no és científic

12 És de ximpler dir que manipules els pacients, però que no
hi dones cap importància. Si això és cert, per què manipules?
De fet, manipules, perquè ignores els efectes malastrucs del
15 magnetisme, o no ets prou espiritual per fiar-te del tot de
l'Esperit. Tant en un cas com en l'altre, has d'afinar el teu estat
mental fins que finalment arribis a capir la Ciència Cristiana.

18 Si ets massa material per estimar la Ciència de la Ment i
t'acontentes amb bones paraules en lloc de fets, si t'arrapes a
l'error i et fa por fiar-te de la Veritat, la qüestió es torna a
21 plantejar, "Adam, on ets? No cal emprar res tret de la Ment
per a convèncer els malalts que els ajudes, puix si són guarits,
generalment se n'adonen i en queden contents.

Fets i no paraules

24 "Allà on hi tens el teu tresor, també hi tens el cor." Si tens
més fe en els medicaments que en la Veritat, aquesta fe et
farà decantar cap al costat de la matèria i de l'error. Tot poder
27 hipnòtic que puguis emprar afeblirà la teva aptitud d'esdevenir

1 un Científic i *vice versa*. L'acte de guarir el malalt només per la
Ment divina, de foragitar l'error pel poder de la Veritat,
3 demostra fins a quin punt ets un Científic Cristià.

6 Les exigències de Déu s'adrecen només al pensament,
però les pretensions de la mortalitat, i les anomenades lleis de
la natura, pertanyen a la matèria. Quines, doncs, acceptarem
com a legítimes i bones de produir el bé humà més gran? No
9 podem obeir la fisiologia i l'Esperit alhora, puix l'un destrueix
del tot l'altre, i cal que l'un o l'altre sigui suprem a la nostra
estima. És impossible treballar des dos punts de vista. Si ho
mirem de fer, ben aviat "ens agafarem a un i menysprearem
12 l'altre."

15 Les hipòtesis dels mortals s'oposen a la Ciència, i no s'hi
poden barrejar. Aquest fet és ben clar pels qui guareixen els
malalts recolzant-se sobre la Ciència.

18 L'imperi de la Ment sobre el cos ha de destronar les
pretenses lleis de la matèria. Obeir la llei material no ens deixa
obeir del tot la llei espiritual, -la llei que s'alça triomfant sobre
les condicions materials i posa la matèria sota els peus de la
Ment. Els mortals imploren la Ment divina de guarir els malalts,
21 i tot seguit, emprant mitjans materials, barren l'ajut de la Ment,
actuant així contra si mateixos i les seves pregàries i negant la
facultat que Déu li ha donat a l'home de demostrar el poder
24 sagrat de la Ment. Els arguments a favor dels medicaments i
de les lleis de la salut vénen o bé d'algun trist incident o de la
ignorància de la Ciència Cristiana i del seu poder
27 transcendental.

30 Admetre que la malaltia és una condició que s'escapoleix
del control de Déu, és pressuposar que el poder omnipotent,
en alguns casos, és impotent. La llei del Crist, de la Veritat, fa

Fisiologia o Esperit

No hi ha llei material

1 que L'Esperit ho pugui tot; però les preteses lleis de la matèria
voldrien fer l'Esperit inefectiu, i exigir l'obediència als codis
3 materialistes, allunyant-se així del fet fonamental que hi ha un
sol Déu, un únic legislador. És un disbarat afigurar-se que Déu
institueix lleis d'inharmonia; les discordances no tenen el
6 recolzament de la naturalesa o llei divina, per molt que hom
digui altrament.

Pot el pagès, segons la creença, collir sense sembrar la
9 llavor i esperar-se que germini segons les lleis de la natura?
La resposta és no, i tanmateix les Escriptures ens diuen que el
pecat o l'error fou el primer de condemnar l'home, obligant-lo a
12 conrear la terra, i que obeir Déu esbaldirà la condemna. La
Veritat no ha fet mai l'error imperatiu, ni s'ha empescat cap llei
que perpetués l'error.

15 Les preteses lleis d'on n'ixen el defalliment i la malaltia no
són les lleis de Déu, puix l'única acció legítima de la Veritat, i
l'única possible, és produir l'harmonia. Les lleis de la natura
18 són les lleis de l'Esperit; però els mortals reconeixen
generalment com llei allò que amaga el poder de l'Esperit. La
Ment divina exigeix ben justament de l'home tota la seva
21 obediència, tot el seu afecte i tota la seva fortalesa. No es fa
cap restricció a favor d'una fidelitat menor. Obeir la Veritat fa
l'home fort i poderós. Sotmetre's a l'error li fa perdre el poder.

24 La Veritat foragita tots els mals i tots els mètodes
materialistes de mà de la llei espiritual real, -la llei que torna la
vista a l'orb, l'oïda al sord, la veu al mut, els peus al coix. Si la
27 Ciència Cristiana no honora la creença humana, honora la
comprensió espiritual; i només la Ment única té el dret de ser
honorada.

**Les lleis de la natura són
espirituals**

Creença i comprensió

1 Les preteses lleis de la salut són simplement lleis de la
creença mortal. Puix les premises són errònies, les
3 conclusions són falses. La Veritat no fa lleis per a regular la
malaltia, el pecat i la mort, puix la Veritat no en sap res
d'aquesta tríada i no s'haurien de reconèixer com una realitat.

6 La creença produeix els resultats de la creença, i les penes
que imposa s'allarguen tant com la creença, i en són
inseparables. El remei rau en escandallar el neguit fins al més
9 pregon de tot, identificar i foragitar, tot negant-la, la creença
errònia que genera el desgavell mortal, i no honorar mai
creences errònies amb el títol de llei, ni obeir-les. La Veritat, la
12 Vida i l'Amor són les úniques exigències legítimes i eternes
imposades a l'home, i són legisladors espirituals que
constrenyen a l'obediència per mitjà d'estatuts divins.

15 Governat per la intel·ligència divina, l'home és harmoniós i
etern. Tot allò que és governat per una creença falsa és
discordant i mortal. Diem que l'home pateix per culpa del fred,
18 de la xafogor, del cansament. Aquesta és la creença humana,
no la veritat de l'ésser, puix la matèria no pot patir. Només la
ment mortal pateix, no perquè hom hagi transgredit cap llei de
21 la matèria, ans perquè ha desobeït una llei d'aquesta pretesa
ment. He demostrat que aquest fet és una regla de la Ciència
divina en destruir la delusió de patir conseqüències
24 malastrugues per la infracció d'una pretesa llei física.

Una dona, que vaig guarir de la tuberculosi, respirava
sempre feixugament quan el vent bufava de l'est. Vaig seure al
27 seu costat silent uns quants minuts. Començà a respirar
dolçament. Les alenades esdevingueren fondes i naturals. Li
vaig demanar que guaités el penell. L'esguardà i vegé que
30 assenyalava l'est. El vent no s'havia girat, però sí que s'havia

Lleis de la creença humana

1 el seu pensament del vent, i el destret respiratori doncs,
s'havia fos. No era el vent el que havia creat el mal pas. El
3 meu tractament metafísic canvià l'acció de la seva creença
sobre als pulmons; no patí mai més per culpa del vent que
bufa de l'est, i la salut li fôu rescabalada.

6 No hi ha cap sistema higiènic que sigui purament mental,
tret de la Ciència Cristiana. Abans no es publicués aquest
9 llibre, ja circulaven altres llibres que parlaven de "la medicina
mental" i "del guariment mental," i empraven el poder dels
corrents magnètics de la terra per a regular la vida i la salut.
Aquesta mena de teories i sistemes d'un pretès guariment per
12 la ment que ara han sorgit, són tant materials com els sistemes
de medicina predominants. Són nats a la ment mortal que, en
nom de la Ciència, presenta un concepte humà que vol
15 aparenyar la Ciència divina de la Ment immortal, de la mateixa
manera que els nigromants de l'antic Egipte s'escarrassaven
per a igualar els prodigis que feia Moisès. Aquestes teories no
18 tenen cap relació amb la Ciència Cristiana, que resta sobre la
concepció de Déu com l'única Vida, l'única substància i l'única
intel·ligència, i exclou la ment humana com factor espiritual a la
21 tasca de guariment.

Un pretès guariment mental

Jesús foragità els dimonis i guarí el malalt, no només sense
medicaments, ans també sense emprar l'hipnotisme, que és
24 l'antítesi del poder ètic i patològic de la Veritat.

Jesús i l'hipnotisme

Pot semblar que la pràctica mental errònia, de moment, li
faci bé al malalt, però la revifada no és duradora. I és així
27 perquè els mètodes erronis actuen sobre el nivell material de
la ment humana, anomenat cervell, i per intermediari d'aquest
cervell, que només és la cristallització mortal de la mentalitat
30 material i de les seves hipotètiques activitats.

Un pacient sota la influència de la ment mortal només és

1 guarit quan la influència d'aquesta ment és eradicada, quan el
seu pensament es buida dels falsos estímuls i de les reaccions
3 del poder de la voluntat i s'omple de les energies divines de la
Veritat.

Fals estímul

6 La Ciència Cristiana destrueix les creences materials per la
comprensió de l'Esperit, i aquesta tasca feta a fons determina
la salut. Les forces errònies de la ment humana només poden
fer mal, s'emprin amb el nom o la pretensió que s'emprin; puix
9 l'Esperit i la matèria, el bé i el mal, la llum i les tenebres, no es
poden barrejar.

12 El mal és una negació, perquè és l'absència de la Veritat.
És no res, perquè és la mancança d'alguna cosa. És irreal
perquè pressuposa l'absència de Déu, l'omnipotent i
omnipresent. Tots i cada un dels mortals han d'aprendre que al
15 mal no hi ha ni poder ni realitat.

El mal, negatiu i autodestructiu

18 El mal és altiu. Diu: "Jo sóc una entitat real que domina el
bé." Aquesta falòrnia hauria de despullar el mal de totes les
seves pretensions. L'únic poder del mal és el de destruir-se a
si mateix. Mai podrà destruir ni una engruna de bé. Tota
temptativa del mal per a destruir el bé està condemnada a fer
21 fallida, i només ajuda a punir peremptòriament el malfactor. Si
concedim la mateixa realitat a la discordança que a l'harmonia,
la discordança tindrà a la nostra vida drets tan duradors com
24 els de l'harmonia. Si el mal és tan real com el bé, també és tan
immortal com el bé. Si la mort és tan real com la Vida, la
immortalitat és un mite. Si el patiment és tan real com
27 l'absència de patiment, tots dos han de ser immortals; i si és
així, l'harmonia no pot ser la llei de l'ésser.

30 La ment mortal no es coneix a si mateixa, altrament no es
podria engalipar mai. Si la ment mortal sabés ser més bona,
seria més bona. Puix ha de creure en alguna cosa a fora de si
mateixa, entronitza la matèria de divinitat. La ment humana ha
33 estat una idòlatra des del principi, ha tingut altres déus i ha

Idolatria ignorant

1 cregut en altres ments fora de la Ment única.

3 Puix els mortals no entenen ni tan sols l'existència mortal,
que n'han de ser d'ignorants de la Ment omniscient i de les
Seves creacions!

6 Això ens ensenya com el pretès sentit material crea les
seves pròpies formes de pensament, els hi posa noms
materials, i tot seguit les adora i en té por. Amb una ceguesa
pagana, atribueix a algun déu material o a la medicina material
9 un poder que el depassa. Les creences de la ment humana li
rapinyen tot i l'asserveixen, i aleshores imputa aquest resultat
a un altra personificació il·lusòria, que anomena Satanàs.

12 Les vàlvules del cor, cloent-se i descloent-se per a deixar
circular la sang, obeeixen el comandament de la ment mortal
tan directament com la mà, que tothom admet, la voluntat fa
15 bellugar. L'anatomia li atribueix a aquesta darrera acció una
causa mental, però no a la primera.

Acció de la ment mortal

18 Diem, "Ho ha fet la meua mà." Què és aquesta *meua*, tret
de la ment mortal, la causa de tota acció material? Totes les
accions del cos mortal, tant les voluntàries, com les
anomenades a tort *involuntàries* estan governades per aquesta
21 ment mortal, no pas per la matèria. No hi ha cap acció
involuntària. La Ment divina abraça tota acció i tota volició, i
l'home, a la Ciència, és governat per aquesta Ment. La ment
24 humana mira de destriar l'acció en dues categories, la
voluntària i la involuntària, i pateix per culpa d'aquesta
temptativa.

27 Si foragites aquesta ment errònia, el cos material i mortal
perd tota aparença de vida o d'acció, i aquesta anomenada
ment diu que és mort; però la ment humana encara s'arrapa a
30 la creença d'un cos, per mitjà del qual actua i que, per aquesta
ment humana, sembla que visqui, -un cos com el que tenia

La mort i el cos

1 abans de la mort. Ens desenpalleguem d'aquest cos només en
la mesura que la ment mortal i errònia es dona a Déu, la Ment
3 immortal, i hom veu l'home a la Seva imatge.

Això que s'anomena malaltia no existeix. No és ni ment ni
matèria. La creença del pecat, que s'ha fet terriblement més
6 forta i influent, és un error inconscient des d'un bon
començament, -un pensament embrionari sense motiu, que
tanmateix arriba a governar l'anomenat home. La passió, els
9 desitjos depravats, la manca d'honestedat, l'enveja, l'odi, la
revenja, maduren i esdevenen accions, només per a passar de
la vergonya i la malaurança al seu puniment final.

12 L'existència mortal és un somni de patiment i de plaer a la
matèria, un somni de pecat, de malaltia i de mort; s'assembla
al somni que havem quan dormim, reconegut per tothom com
15 un estat del tot mental. Tant al somni nocturn com al somni
diürn, el qui somnia es pensa que el seu cos és material i que
el patiment és al cos.

18 La mitja rialla del qui dorm assenyala la sensació que
produeix físicament un somni agradable. De la mateixa
manera, el patiment i el plaer, la malaltia i la tendresa, es
21 detecten a la vida dels mortals per senyals inequívocs.

La malaltia és la florida de l'error, i brota de la ignorància
mortal o de la por. L'error repeteix l'error. Allò que produeix la
24 malaltia no la pot guarir. El sòl de la malaltia és la ment mortal,
i fem una collita de malaltia abundosa o magre, segons les
llavors de por que hi brotin. El pecat i la por de la malaltia han
27 de ser desarrelats i llençats fora.

Quan les tenebres planen sobre la terra, els sentits físics no
tenen cap prova directa de l'existència del sol. L'ull humà no
30 sap on és l'astre del dia, ni si existeix. L'astronomia ens forneix
la informació que ens cal tocant al sol. Els sentits humans o

**Pensaments embrionaris
pecaminosos**

La malaltia és un somni

**El sentits es donen a la
comprensió**

1 materials es donen de bon grat a l'autoritat d'aquesta ciència, i
3 accepten voluntàriament que l'astronomia expliqui la influència
del sol sobre la terra. Ni que els ulls no vegin el sol tota una
setmana, ens creiem encara que hi ha claror i escalfor solar.
La ciència (en aquest cas anomenada natural) enlaira el
6 pensament humà més enllà de les crues teories de la ment
humana, i en foragita una por.

De la mateixa manera que els mortals no haurien de negar
9 l'existència de la claror del sol, quan l'astre del dia no es veu,
ni dubtar de la seva reaparició, tampoc no haurien de negar el
poder que té la Ciència Cristiana d'establir l'harmonia i
12 d'explicar els efectes de la ment mortal sobre el cos, ni que la
causa en sigui invisible. Els pecats dels altres, no haurien de
fer patir l'home bo.

15 Diem que el cos és material; però, al seu nivell, és tan
incontestablement ment mortal com el cervell material que
aparentment forneix l'evidència de tot pensament mortal o de
18 tota cosa mortal. La ment humana mortal, per una perversió
inevitable, fa néixer tota cosa del pensament mortal més baix i
no del més enlairat. És ben bé a l'inrevés a totes les
21 formacions de la Ment divina immortal. Aquestes formacions
divines brollen de la deu divina, i remuntant fins al seu origen,
ens enlairem constantment dins de l'ésser infinit.

24 De la ment mortal en ve la reproducció de les espècies,
-primer la creença de la matèria inanimada i després de
l'animada. El desenvolupament de la ment mortal embrionària
27 comença, segons el pensament mortal, a la base del cervell, i
evoluciona seguint una progressió ascendent, però sempre
dins el fil directa de la matèria, puix la matèria és l'estat
30 subjectiu de la ment mortal.

Pujar els esglaons

Reproducció humana

1 Tot seguit, s'afaiçona la pretesa ment mortal embrionària,
d'on en vénen més tard els homes mortals, o els mortals, -tot
3 això mentre la matèria és una creença, que s'ignora a si
mateixa i ignora allò que afiguradament genera. Els mortals
diuen que una llavoreta inanimada i inconscient produeix els
6 mortals, alhora cos i ment; i tanmateix ni la ment mortal ni la
immortal es poden trobar al cervell ni enlloc a la matèria o dins
dels mortals.

9 Aquesta creença humana materialista i embrionària
anomenada home mortal, s'omple al seu torn de pensaments
de patiment i de plaer, de vida i de mort, i s'endega al voltant
12 dels pretesos cinc sentits, que ara per ara, mesuren la ment
segons la mida del cervell i el volum d'un cos, anomenat home.

Estatuta humana

15 El naixement, la creixença, la maduresa i la descomposició
humana són com l'herba que brota de la terra, bonics brins
verds, que es panseixen tot seguit i tornen al seu no res nadiu.
Aquesta aparença mortal és temporal; no es fon mai dins
18 l'ésser immortal, ans finalment desapareix, i hom s'adona que
l'home immortal, espiritual i etern, és l'home real.

Fragilitat humana

21 El trobador hebreu, sacsejat pels pensaments mortals, féu
cantar la seva lira amb els tons melangiosos de l'existència
humana:

24 L'home! els seus dies són com l'herba:
Floreix com una flor del prat.
27 La ventada hi passa per sobre, i es fon,
I el lloc on era en perd la memòria.

30 Quan l'esperança es féu més gran dins del cor humà, cantà:

33 Pel que fa a mi, innocent, veuré la Teva faç:
Quedaré sadollat quan em desvetlli a la Teva imatge.

Perquè Tu ets la deu de vida;
A la teva claror hi veiem la claror.

1 El cervell no ens pot donar cap idea de l'home de Déu. No
pot prendre esment de la Ment. La matèria no és l'òrgan de la
3 Ment infinita.

A mesura que els mortals renunciïn a la delusió que hi ha
més d'una Ment, més d'un Déu, l'home a la imatge de Déu es
6 farà visible, i aquest home etern, a la semblança de Déu, no
tindrà cap element material.

A mesura que hom s'adona que una base de vida material i
9 teòrica és una falsa concepció de l'existència, el Principi diví i
espiritual de l'home comença a despuntar al pensament humà,
i el mena "allà on hi havia l'infant," -és a dir al naixement d'una
12 idea nova i antiga alhora, al sentit espiritual de l'ésser i d'allò
que la Vida abraça. Així tota la terra serà transformada per la
Veritat, que estenent les seves ales de claror, foragita les
15 tenebres de l'error.

El pensament humà s'ha d'alliberar de la materialitat i de la
servitud que ell mateix s'ha imposat. No hauria de preguntar
18 mai més al cap, al cor o als pulmons: Quina probabilitat de
vida té l'home? La Ment no és impotent. La intel·ligència no
resta muda davant de la no-intel·ligència.

21 Per pròpia voluntat, no hi ha ni un bri d'herba que broti, ni
una branca que s'aponcelli a la vall, ni una fulla que desplegui
el seu bonic perfil, ni una flor que tregui el cap de la seva cel·la
24 reclosa.

La Ciència de l'ésser revela que l'Esperit és el fonament de
l'home i de la immortalitat. Els sentits físics, de la matèria en
27 fan la base de l'home mortal, i des d'aquesta premissa en
dedueixen la mortalitat del cos.

Els sentits il·lusoris es poden imaginar que tenen afinitats
30 amb els seus contraris; però a la Ciència Cristiana, la Veritat i
l'error no es barregen mai. La Ment no té cap afinitat amb la
matèria, i doncs, la Veritat és bona de foragitar tots els mals de
33 la carn. La Ment, Déu, alena la flaire de l'Esperit, l'atmosfera

Naixement immortal

Llibertat espiritual

Cap afinitat física

1 de la intel·ligència. La creença que una substància llefiscosa
sota la closca del cap és la ment és una befa de la
3 intel·ligència, un simulacre de la Ment.

Som Científics Cristians només en la mesura que no ens
refiem més d'allò que és fals i ens agafem a allò que és
6 veritable. No som Científics Cristians fins que no ho deixem tot
pel Crist. Els parers humans no són espirituals. Vénen d'allò
que escolta l'orella, de la corporalitat i no del Principi, i d'allò
9 que és mortal en lloc de d'allò que és immortal. L'Esperit no
està separat de Déu. L'Esperit és Déu.

El poder erroni és una creença material, una pretesa força
12 orba, el fill de la voluntat i no de la saviesa, de la ment mortal,
no pas de la immortal. És el saltant d'aigua embravit, la flama
xardosa, el buf de la torbonada. És el llamp i l'huracà, tot allò
15 que és egoista, pervers, deshonest i impur.

El poder humà, una força orba

El poder moral i espiritual pertany a l'Esperit, que reté els
"vents a les Seves mans"; i aquest ensenyament s'avé amb la
18 Ciència i l'harmonia. A la Ciència no hi pot haver cap poder que
s'oposi a Déu, i cal que els sentits físics renunciïn al seu fals
testimoni. La teva influència benèfica depèn del pes que posis
21 al cantó bo de la balança. El bé que fas i que encarnes et dona
l'únic poder que hom pot aconseguir. El mal no és poder. És un
escarni de la fortalesa, que ben aviat traeix la seva feblesa i
24 cau, per a no tornar-se a alçar mai més.

L'únic poder real

Fresseu les empremtes de la Veritat i de l'Amor quan
seguim l'exemple del nostre Mestre en la comprensió de la
27 metafísica divina. El cristianisme és la base del veritable
guariment. Tot allò que servei el pensament humà a la via de
l'amor allerat del jo, rep directament el poder diví.

30 Em van cridar perquè anés a visitar el Sr. Clark a Lynn, allitat

1 des de feia sis mesos per culpa d'una nafra al maluc, que li
venia d'una caiguda sobre una estella de fusta quan era jove.
3 En entrar a casa seva em vaig topar amb el seu metge, i em
digué que el pacient es moria. El metge n'acabava d'examinar
la nafra i em comentà que l'os estava uns quants mil.limètres
6 corcat. Fins i tot m'ensenyà la mostra que feia palès l'estat de
l'os. El metge marxà. El Sr. Clark jeia amb els ulls fixos i
entelats. La suor de l'agonia li amarava el front. Em vaig
9 acostar al llit. Al cap d'un moment la seva cara canvià. La
blancor de la mort s'esvaí i la pell agafà un color més natural.
Les parpelles se li clogueren gentilment i la respiració es tornà
12 plàcida; s'adormí. Al cap de deu minuts obrí els ulls i digué:
"Em trobo bé, com si fos un home nou. Tot el patiment se n'ha
anat." Eren entre les tres i les quatre de la tarda quan tot això
15 s'esdevingué.

Li vaig dir que es posés dret, que es vestís, i que sopés
amb la seva família. És el que féu. L'endemà el vaig veure a
18 l'eixida. No l'he vist més des d'aleshores, però em van dir que
tornà a la seva feina al cap de dues setmanes. La nafra no
supurà més, i es guarí. El Sr. Clark havia arrossegat aquest
21 estat malaltís des que havia caigut sobre l'estella de fusta
quan era un xicot.

M'han fet saber que des de la seva revifada, el metge diu
24 que és ell qui l'ha guarit, i que han amenaçat de tancar la seva
mare en un centre de malalts mentals per haver dit: "Només
Déu i aquella dona l'han guarit." No puc confirmar l'exactitud
27 d'aquesta informació, però el què vaig veure i vaig fer per
aquest home, i el què el metge em digué, s'esdevingué just
com he explicat.

30 Se m'ha demostrat que la Vida és Déu, i que el poder de

1 l'Esperit omnipotent no es reparteix la força amb la matèria
ni amb la voluntat humana. Fent memòria d'aquesta breu
3 experiència, no puc estar-me'n de discernir la coincidència de
la idea espiritual de l'home i de la Ment divina.

6 Un canvi a la creença humana modifica tots els símptomes
físics, i determina un cas per bé o per mal. Quan la falsa
creença és esmenada, la Veritat envia un missatge de salut a
tot el cos.

Canvi de creença

9 No cal que es destrueixi el nervi auditiu ni es paralitzi el
nervi òptic per a què hi hagi sordesa i ceguesa; puix si la ment
mortal diu, "Sóc sord i orb," serà així ni que no hi hagi cap nervi
12 tocat. Totes les teories que s'oposen a aquest fet (com he
après a la metafísica) presuposen que l'home, un immortal
segons la comprensió espiritual, és un mortal segons la
15 creença material.

L'autèntica història d'en Gaspar Hauser ens serveix per a
fer-nos veure la feblesa i la imperfecció de la ment mortal.
18 Demostra més enllà de qualsevol dubte que l'educació
afaiçona aquesta pretesa ment, i que, al seu torn, aquest fals
sentit de la ment mortal es manifesta al cos. Tancat en una
21 masmorra, on no li arribaven ni el soroll ni la claror, als disset
anys, en Gaspar era encara mentalment un infantó, plorant i
gatgejant sense més intel·ligència que la d'un nadó, i fent bona
24 la descripció d'en Tennyson:

Força del costum

27 Un infant plorant a la nit,
un infant que plora reclamant la claror,
sense altra llengua que els seu plors.

30 El cas d'en Gaspar demostra que el sentit material no és res
més que una creença afaiçonada per l'educació. La claror que
a nosaltres ens omple de joia, feia néixer dins seu una creença

1 de gran patiment. Els ulls, inflamats per la claror, li feien
coïssor. Quan al noi, que gatgejava de manera intel·ligible, se
3 li ensenyaren a pronunciar quatre mots, demanà que el
tornessin a tancar a la masmorra, i digué que mai no seria feliç
enlloc més. A fora de la foscor llòbrega i del silenci glaçat no hi
6 trobava cap pau. Cada so el feia encongir angoixat. Tot el que
menjava, tret de les seves crostes fosques, li feia agafar ganes
de perbocar. Tot allò que als nostres sentits educats els hi és
9 plaent el feia patir per mitjà d'aquests mateixos sentits,
ensinistrats en una altra direcció.

Allò que cadascú de nosaltres ha de decidir és, quina és
12 causativa, la ment mortal o la Ment immortal? Hauríem de
bandejar la base material i bescanviar-la per la Ciència
metafísica i el seu Principi diví.

15 Tot el que ens presenta l'aparença d'una idea governada pel
seu Principi, ens hauria de fer rumiar. A l'astronomia, a la
història natural, a la química, a la música, a les matemàtiques,
18 el pensament remunta naturalment de l'efecte vers la causa.

Calen els estudis de bona mena. L'observació, la invenció,
l'estudi, i el pensament original eixamplen les idees i haurien
21 d'afavorir el desenvolupament de la ment mortal a fi que ixi de
si mateixa, de tot el que és mortal.

Són els embullats barbarismes del saber el que deplorem,
24 -el simple dogma, la teoria especulativa, la ficció fastigosa. Les
novel·les remarcables només per les seves descripcions
exagerades, el seus ideals impossibles, i els seus personatges
27 depravats, omplen els nostres joves lectors de gustos i de
sentiments pervertits. El mercantilisme literari rebaixa el nivell
intel·lectual per a emmotllar-se a totes les butxaques i sadolla
30 una frívola demanda d'entreteniment, en lloc de respondre a la
de refinament. Els punts de vista falsos rebaixen el raser de la
veritat.

Coneixement útil

1 Si el coneixement material és poder, no és saviesa. És
només una força orba. L'home ha "cercat i ha fet moltes
3 giragonses," però encara no ha trobat la prova que el
coneixement el pugui salvar dels efectes esgarriposos del
coneixement. El poder de la ment mortal sobre el seu propi cos
6 no és gaire ben entès.

Val més el patiment que desvetlla la ment mortal del seu
somni carnal, que no pas els falsos plaers que tendeixen a
9 perpetuar aquest somni. Només el pecat engendra la mort,
puix el pecat és l'únic element de destrucció.

"Tem el qui pot destruir el cos i l'ànima a l'infern," digué
12 Jesús. Un estudi curós d'aquest text ens demostra que aquí la
paraula *ànima* significa un fals sentit o una consciència
material. Aquest manament era un advertiment de guardar-se,
15 no de Roma, ni de Satanàs, ni de Déu, ans del pecat. La
malaltia, el pecat i la mort no van de bracet de la Vida ni de la
Veritat. No hi ha cap llei que els recolzi. No tenen cap lligam
18 amb Déu que n'estableixi el poder. El pecat fa el seu propi
infern, i la bonesa el seu propi cel.

Els llibres que foragiten la malaltia de la ment mortal, -i
21 esborren així les imatges i els pensaments de la malaltia, en
lloc de gravar-les al pensament amb descripcions colpidores i
detalls mèdics-, ajudaran a fer minvar la malaltia i a destruir-la.

24 L'origen de més d'un cas desesperat de malaltia és una
simple autopsia -no pas la infecció ni el contacte d'un virus
material, ans la por de la malaltia i la imatge que s'ha deixat
27 lliscar dins de la ment; és un estat mental, que tot seguit es
dibuixa sobre el cos.

La premsa sembla inconscientment moltes angoixes i
30 malalties dins la família humana. I ho fa posant noms a les

El pecat destruït pel patiment

Esculls perillosos evitats

1 malalties i publicant llargues descripcions que reflecteixen
clarament les imatges de la malaltia al pensament. El nom
3 novell d'una malaltia té el mateix efecte sobre la gent que el
nom Parisenc d'un model nou. Tothom s'afanya a tenir-ne un.
La descripció amb pèls i senyals d'una malaltia li costa a més
6 d'un home la benanaça dels seus dies terrenals. És pagar ben
car el coneixement humà! Però el preu no excedeix el cost
original. Déu digué de l'arbre del coneixement, que fa els fruits
9 del pecat, de la malaltia i de la mort, "El dia que en megis,
moriràs."

**Angoixes generades
per la premsa**

12 Si hom no parlés tant de l'estructura física i de les lleis
físiques, i pensés i parlés més de la llei moral i espiritual, el
raser de la vida s'enlairaria, i la feblesa d'esperit i la malaltia
s'allunyarien dels mortals.

Raser més alt pels mortals

15 Hauríem d'ensenyorir-nos de la por, en lloc de conrear-la.
Fóu la ignorància que els nostres avantpassats tenien de les
diverses branques del coneixement que ara s'han escampat
18 arreu de la terra, allò que els féu més forts que els nostres
fisiòlegs erudits, més íntegres que els nostres polítics
melosos.

21 Hom ens diu que el menjar senzill dels nostres
avantpassats els feia romandre sans, però això és un error. El
seu règim alimentari, avui en dia, no guariria la dispèpsia.
24 Amb regles de salut al cap i menjar més païdor a l'estómac
encara hi hauria dispèptics. Moltes constitucions delicades
d'avui en dia no es faran mai cepades fins que els parers
27 individuals no es refinin i la creença mortal no amolli part del
seu error.

Règim i dispèpsia

30 El pensament del metge afecta el del seu pacient. El metge
s'hauria de desempallegar de la por de la malaltia, altrament
la seva creença que la malaltia és real i perillosa farà més
mal als seus pacients que les purgues i la morfina que els hi

1 pugui donar, puix l'estrat superior de la ment mortal és, a nivell
de creença, més poderós per a neulir l'home que el seu
3 substrat, la matèria. El malalt escolta el veredict del metge
com un criminal escolta la seva sentència de mort. El malalt
pot semblar calmat, però no n'està. El seu coratge el pot fer
6 aguantar dret, però la por, que ja ha fet brotar la malaltia que
de mica en mica se n'ensenyoreix, es fa més grossa en sentir
les paraules del metge.

Mal fet pels metges

9 El metge materialista, ni que sigui benivolent, és un artista
que perfila el seu pensament de la malaltia, i tot seguit l'omple
d'imatges dels llibres d'estudi. Val més evitar que la malaltia
12 agafi cos a la ment mortal i es manifesti després físicament;
però això demana estar a l'aguait. La idea de la malaltia
s'afaiçona abans de visitar el metge i abans que el metge miri
15 d'alleujar-la emprant un revulsiu, -provocant una butllofa,
aplicant-hi oli essencial o caústic-, o fent una operació
quirúrgica. O bé, orientant la fe vers una altra direcció, el
18 metge prescriu medicaments, fins que l'elasticitat del
pensament mortal, generi potser per si mateix una vigorosa
reacció, i reproduïx una imatge de formes saludables i
21 harmonioses.

Descripció de la malaltia

La creença del malat és poc o molt emmotllada i
afaiçonada pel què el metge en pensa del cas, ni que no digui
24 res per a justificar la seva teoria. Els seus pensaments i els
dels seu pacient es barregen, i els pensaments més potents
regeixen els més febles. Per això és cabdal que els metges
27 siguin Científics Cristians.

Que els muscles del braç del ferrer siguin molt
desenvolupats no vol dir que l'exercici hagi produït aquest
30 resultat, o que un braç que no s'exerciti tant hagi de ser més
feble. Si la matèria fos la causa de l'acció, i si els muscles

La Ment domina la matèria

1 sense la voluntat de la ment mortal, poguessin aixecar el
martell i picar l'enclusa, hom podria pensar, efectivament, que
3 els muscles es desenvolupen a força de picar amb el martell.
El martinet de forja no es fa més gros per l'exercici. Per què
no, si els muscles són tan materials com la fusta i el ferro?
6 Perquè ningú no es creu que la ment produeixi aquesta mena
d'efecte sobre el martell.

Els muscles no actuen per si sols. Si la ment no els
9 belluga, resten immòbils. D'aquí se'n dedueix el gran fet que
només la Ment, per la seva autoritat, -pel fet d'exigir poder i
fornir-ne-, desenvolupa l'home i el fa fort. No és pas per
12 l'exercici muscular, ans per la fe del ferrer en l'exercici, que el
braç se li fa més fort.

Els mortals desenvolupen els seus cossos o els fan
15 emmalaltir, segons la influència que hi té la ment mortal per
bé o per mal. No és tan cabdal de saber si aquest fet és
produït conscientment o inconscient, que d'adonar-se'n. Les
18 gestes del gimnasta demostren que ha pogut subjugar les
seves pors mentals latents. El pensament encarrilat del tot
vers l'acompliment d'una tasca honesta en fa l'assoliment
21 possible. Les excepcions només en confirmen la regla,
demostrant que és una fe massa feble la que mena al
desastre.

24 Si en Blondin hagués cregut que era impossible travessar
l'abís del Niàgara caminant sobre una corda tibant, no l'hauria
travessat mai. La creença que n'era bo, forní a la seva força
27 mental, anomenada muscles, la flexibilitat i el poder, que el
pensament no científic podria atribuir a un oli lubricant. Calia
que la seva por es fongués abans que el seu poder de passar
30 de la resolució a l'acció, es pogués manifestar.

Quan Homer cantà als déus grecs, L'Olimp era ombrívol,

Por latent dominada

1 però mercès als seus versos els déus es feren vius a la
creença d'una nació. La religió pagana començà pel culte dels
3 muscles, però la llei del Sinaí enlairà el pensament fins als
cants de David. Moisès menà una nació a adorar el Déu de
l'Esperit, en lloc del déu de la matèria, i il·luminà les sublimes
6 capacitats humanes de l'Ésser conferides per la Ment
immortal.

Homer i Moisès

9 Qui no és bo d'explicar l'Ànima hauria de ser prou savi de
no mirar d'explicar el cos. La Vida és, sempre ha estat, i
sempre serà, independent de la matèria; puix la Vida és Déu, i
l'home és la idea de Déu, afaiçonat no pas materialment, ans
12 espiritualment, i no està sotmès ni a la descomposició ni a la
pols. El Salmista digué: "Li has donat el domini sobre les obres
de les Teves mans. Ho has posat tot sota els seus peus."

Un mortal, no pas l'home

15 La gran veritat a la Ciència de l'Ésser, que l'home real era,
és i serà sempre perfecte és incontestable; puix si l'home és la
imatge, el reflex de Déu, no ha estat invertit ni subvertit, ans
18 va dret i és com Déu.

La suposada antípoda de l'Esperit diví infinit és la pretesa
ànima o esperit humà, dit d'una altra manera, els cinc sentits,
21 la carn que fa la guerra a l'Esperit. Aquests pretesos sentits
materials s'han de donar a l'Esperit infinit anomenat Déu.

24 St. Pau digué: "Puix estic ben decidit de no veure-hi en
vosaltres res més que JesuCrist, i JesuCrist crucificat." (I Cor.
2:2) La Ciència Cristiana diu: Estic ben decidida de no veure-
hi en vosaltres res més que JesuCrist, i JesuCrist glorificat.